

Arrest

nr. 210 628 van 8 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 oktober 2015, verklaart er zich op 3 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 14 maart 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Aghil Malik (ook gekend als Qare Malik), gelegen in het district Jaghori in de provincie Ghazni. U bent een Hazara van etnische origine en bent een sjiitische moslim.

U werkte als bouwvakker in uw district Jaghori. U hield zich voornamelijk bezig met het bouwen en renoveren van woningen voor de dorpelingen uit uw regio. Vroeger werkte u voor uw vader S.A.A.; na diens overlijden werkte u op zelfstandige basis als bouwvakker.

In 1393 (2014 volgens de westerse kalender) kreeg u via uw achterneef, M.A.M., een aannemer uit Kabul, de kans om mee te werken aan de bouw van een bibliotheek in uw dorp. Dit project werd deels gefinancierd door Hazara uit het buitenland. De organisator van het project was J.J., uit het naburige dorp Giro in het district Jaghori. Een maand voor uw vertrek, in 1394 (2015 volgens de westerse kalender), was het project zo goed als afgerond. U verklaarde tijdens het uitvoeren van uw projecten geen contact gehad met hooggeplaatste personen, noch met buitenlanders. Evenmin heeft u problemen gekend omwille van dit werk met de taliban.

Vervolgens kreeg u de kans om mee te helpen aan de bouw van een meisjesschool in uw regio. Enkel de muren rond deze school dienden nog opgetrokken te worden. Onder andere A.R.H., een ingenieur die eveneens afkomstig was uit Kabul, zou als aannemer meewerken aan dit project. Er werd geen schriftelijke overeenkomst afgesloten tussen u en uw opdrachtgever aangaande dit project. U verklaarde voor uw vertrek uit Afghanistan nog niet te zijn gestart met het project voor de school.

Op een dag vroeg A.R. u om samen met hem en twee andere personen naar de stad Ghazni te gaan om daar bouw materiaal aan te kopen. Deze twee andere waren de chauffeur van het voertuig, G.H.A., en een leraar en tegelijkertijd vertegenwoordiger van leraars, M.Y.A.. Voor jullie vertrek kwamen jullie te weten via R.R., de vertegenwoordiger van de chauffeurs, dat de taliban ervan op de hoogte waren dat jullie naar Ghazni stad wilden reizen. A.R. besloot alsnog naar Ghazni stad te gaan, maar een andere weg te nemen om zo de taliban te omzeilen.

Toen jullie in het dorp Ghajur aankwamen, namen jullie een pauze om iets te eten en te drinken. Daar kreeg u telefoon van uw vrouw N. die u vertelde dat uw moeder F. een ongeluk had gehad. U bent vervolgens naar huis teruggekeerd om uw moeder naar het ziekenhuis te brengen; uw drie reisgezellen zijn verder gereden naar de stad. Toen u met uw moeder van het ziekenhuis op terugweg was naar huis, kreeg u opnieuw telefoon van R.R. die u vertelde dat uw drie reisgezellen door de taliban werden ontvoerd. Ondanks verschillende onderhandelingspogingen van de dorpsouderen, weigerden de taliban hen vrij te laten.

Drie dagen later werden hun lijken teruggevonden en naar het dorp teruggebracht. Omdat uw oom vreesde voor uw leven, maande hij u aan om het dorp te verlaten. U vermoedde dat de taliban te weten waren gekomen dat ook u had meegewerkt aan het project van de bibliotheek en de school. De daaropvolgende dag bent u vervolgens met de hulp van een smokkelaar samen met uw moeder, uw vrouw en twee kinderen begonnen aan uw vlucht uit Afghanistan, meer bepaald in assad 1394 (augustus 2015 volgens de westerse kalender).

Aanvankelijk bent u samen met uw familie naar Hazara town in Quetta, Pakistan, getrokken waar ook uw neef M.H.A. met zijn gezin woonde. Het was uw bedoeling om daar te blijven, maar ook in Pakistan werd u geconfronteerd met de slechte levensomstandigheden voor Hazara. U en uw gezin beschikten niet over verblijfsdocumenten in Pakistan. Na drie maanden besloot u bijgevolg om verder te reizen naar Europa. Uw moeder, vrouw en kinderen zijn in Pakistan gebleven en wonen momenteel nog steeds daar.

U heeft gereisd via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Kroatië, Servië, een voor u onbekend land, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Na een reis van in totaal ongeveer drie à vier maanden bent u op 28/10/2015 aangekomen in België, waarna u op 03/11/2015 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (kopie), de taskara van uw moeder (kopie), de taskara van uw vrouw (kopie), de taskara's van uw twee kinderen (kopie), uw huwelijksakte (kopie), de arbeidsovereenkomst voor het project van de bibliotheek (kopie), 19 foto's (kopie) en de omslag (origineel) waarin u deze documenten ontvangt heeft.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor de taliban die u viseerden omdat u als bouwvakker meewerkte aan de opbouw van een bibliotheek en een meisjesschool in uw regio. In dit verband dient er echter op gewezen te worden dat uw verklaringen hieromtrent geenszins aannemelijk overkomen.

Ten eerste weten uw verklaringen allerminst te overtuigen wat betreft het door u aangehaalde incident waarbij drie personen door de taliban werden ontvoerd en gedood. U verklaarde dat dit incident had plaatsgevonden toen u en deze drie personen op weg waren naar Ghazni stad om bouw materiaal te gaan kopen voor een toekomstig bouwproject (CGVS, p.19, p.25). Aangezien u voordien nog had verklaard dat alle incidenten met de taliban zich op de wegen voordeden, deed het ten zeerste verbazen dat u en uw drie reisgezellen hadden besloten om alsnog naar de stad te reizen, ofschoon de vertegenwoordiger van de chauffeurs jullie net verwittigd had dat de taliban van jullie komst op de hoogte waren. De taliban zouden dit vernomen hebben van de andere chauffeurs die via deze weg reisden. Vervolgens gevraagd waarom de taliban u en uw drie medereizigers plotseling viseerden - u had namelijk in het verleden nooit eerder persoonlijke problemen gekend met de taliban omwille van uw werk in de bouw - hoewel u voordien nog een jaar had meegewerkt aan de opbouw van een bibliotheek in uw regio - haalde u aan dat de taliban jullie ervan verdachten een bouwproject uit te voeren dat gefinancierd werd door de overheid; iets waar de taliban dan ook tegen gekant waren (CGVS, p.19-p.21, p.25). Gelet op deze elementen is het dan ook verwonderlijk en weinig aannemelijk dat u en uw medepassagiers, in de wetenschap dat de taliban wisten van jullie komst, koste wat het kost toch nog diezelfde dag naar de stad wilden rijden en dit enkel en alleen om bouw materiaal te kopen; een andere reden zou er namelijk niet geweest zijn voor jullie bezoek aan de stad. Het louter aanschaffen van bakstenen en dergelijk bouw materiaal kan dan ook allesbehalve als levensnoodzakelijk of hoogdringend beschouwd worden. Immers kon dit ook op een ander moment gebeuren. U trachtte jullie vastberadenheid te vergoelijken door te stellen dat A.R., één van uw medepassagiers, had voorgesteld om een andere route te nemen; een verklaring die echter moeilijk als verschoningsgrond beschouwd kan worden (CGVS, p.25). In het huidige klimaat in Afghanistan waarbij het algemeen geweten is dat de taliban personen viseren die werkzaam zijn voor de overheid is het dan ook allesbehalve plausibel dat u en uw medepassagiers dergelijk risico zouden genomen hebben zonder dat er hiervoor enige spoedeisende reden toe bestond. Aangezien u had verklaard dat de taliban via andere chauffeurs te weten waren gekomen dat jullie van plan waren om naar de stad te rijden (CGVS, p.25) en zij ook via hun eigen spionnen hadden vernomen dat zowel u als A.R. meewerkten aan deze bouwprojecten (CGVS, p.27), maakt dit dat er zodoende een kans bestond dat de taliban ook lucht zouden krijgen van jullie alternatieve route naar Ghazni stad. U stelde zelf dat niemand zijn regio kon verlaten zonder dat de taliban hiervan lucht zouden krijgen (CGVS, p.27). Indien de taliban jullie dermate viseerden zoals u beweerde, kan er gesteld worden dat zij dan ook elke kans zouden benutten om jullie te pakken te krijgen. Het feit dat jullie ondanks dit risico bovendien onderweg zelfs nog een pauze hebben genomen om thee te drinken (CGVS, p.20), doet dan ook twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen. Zulk een gedrag strookt namelijk evenmin met het gedrag van iemand die een persoonlijke vrees voor de taliban beweert te hebben.

Ook uw kennis aangaande het incident waar u zelf ternauwernood aan ontsnapt bent en dat leidde tot uw noodgedwongen vlucht uit Afghanistan met uw moeder en gezin is volkomen gebrekkig en vaag te noemen. Toen u onderweg was naar Ghazni stad met uw medereizigers diende u onverwachts uw reis te onderbreken om uw moeder naar het ziekenhuis te brengen. Via een andere chauffeur zou u te weten zijn gekomen dat uw drie medepassagiers later ontvoerd werden door de taliban. Wie deze chauffeur was die getuige was geweest van deze ontvoering wist u echter niet. Hoewel u verklaarde dat uw medepassagiers ontvoerd werden omdat de taliban hen ervan verdacht te werken voor de Amerikanen bleek u de reden(en) voor deze ontvoering louter te stoelen op blote vermoedens. De taliban hadden namelijk nooit hun eisen bekend gemaakt aangaande deze ontvoering; dit bleken dan ook niet meer dan geruchten te zijn die de ronde deden. Evenmin werd er een onderzoek gevoerd naar de verdwijning van uw medepassagiers (CGVS, p.26-p.27). Bovendien wist u ook niet wie van de taliban achter deze ontvoering zaten, hoewel de dorpsouderen volgens u wel degelijk moeite hadden gedaan om hen vrij te krijgen en zelfs met de taliban hadden onderhandeld aangaande hun vrijlating.

U bleek zelfs te twijfelen aangaande de betrokkenheid van de taliban in deze historie aangezien u hier vervolgens verwonderlijk genoeg nog aan toevoegde dat het moeilijk was een onderscheid te maken

tussen Daesh (Islamitische Staat) en de taliban. Toen u, gelet op deze bewering, vervolgens gevraagd werd of Daesh dan mogelijk achter deze ontvoering en moorden zat, paste u uw antwoord opnieuw aan en zei u dat iedereen had gesproken over de taliban en dat het waarschijnlijk dan ook de taliban waren geweest die uw medepassagiers hadden ontvoerd en vermoord. Dat u Daesh plots erbij haalde deed dan ook verbazen aangezien u voordien nog had geopperd dat de dorpsouderen tijdens hun onderhandelingspogingen van de taliban zelf hadden vernomen dat een andere welbepaalde talibangroep achter deze ontvoering zat. Bovendien stelde u dat Daesh zelfs niet aanwezig was in uw regio (CGVS, p.26-p.27). Zulke wijzigende, tegenstrijdige verklaringen komen uw algemene geloofwaardigheid dan ook allesbehalve ten goede. Uw summiere, beknopte kennis aangaande het incident waarop u uw terugkeervrees baseert en waar u uitgaande van uw verklaringen zelf ook het slachtoffer van had kunnen zijn, ware het niet dat u onverwachts met uw zieke moeder naar het ziekenhuis diende te gaan (CGVS, p.20), doet dan ook de wenkbrauwen fronsen.

Evenmin wist u aan de hand van uw beweringen aan te tonen waarom precies u gevisieerd zou worden door de taliban. Zo kan uw profiel als bouwvakker geenszins als een hoog profiel beschouwd worden. In het kader van uw werk kwam u nooit in aanraking met hooggeplaatste personen, noch met buitenlanders. Hoewel u het laatste jaar voor uw vertrek uit Afghanistan nog had meegewerkt aan de bouw van een bibliotheek in uw regio, een project dat een maand voor uw vertrek werd afgerond, waren uw opdrachtgevers voordien enkel gewone burgers geweest. Bovendien verklaarde u voor het door u aangehaalde incident nooit eerder persoonlijk problemen te hebben gehad met de taliban, ook niet in al die maanden toen u bezig was met de bouw van de bibliotheek. Op het moment dat uw medepassagiers werden ontvoerd door de taliban, was u trouwens zelfs nog niet gestart met het project van de meisjesschool; evenmin was er een overeenkomst opgemaakt tussen u en uw opdrachtgever aangaande dit project wat uw deelname aan dit project zou kunnen bewijzen (CGVS, p.20, p.23-p.24). Indien de taliban u daadwerkelijk viseerden omwille van uw aandeel als bouwvakker in de bouw van de bibliotheek en in de toekomstige bouw van de meisjesschool, is het bevreemdend dat de taliban gedurende al die maanden op geen enkele manier getracht hebben u onder druk te zetten opdat u zou stoppen met deze bouwprojecten; te meer omdat u verklaarde dat de taliban hun spionnen hadden in de regio (CGVS, p.25, p.27) wat maakt dat zij ook over mogelijkheden beschikten om hun eisen kenbaar te maken. Gevraagd waarom de taliban ook u zouden viseren, gaf u als reden dat ook u meewerkte aan dit bouwproject en de taliban uw drie medereizigers hadden vermoord. Aan de hand van uw verklaringen weet u echter niet aan te tonen dat de taliban voor het incident reeds doelgericht op zoek waren naar u en uw medepassagiers; te meer omdat u voordien nooit enige bedreigingen van de taliban heeft ontvangen (CGVS, p.20, p.24-p.25). Zoals hierboven reeds werd aangehaald, was u zelfs niet overtuigend aangaande het aandeel van de taliban in deze hele ontvoeringszaak (CGVS, p.26). Zelfs indien de taliban uw medereizigers op weg naar Ghazni zouden hebben tegengehouden en vervolgens omwille van hun professionele activiteiten zouden hebben ontvoerd en gedood hebben, toont dit echter niet aan waarom zij bijgevolg ook u persoonlijk zouden viseren. Van uw drie medereizigers was enkel A.R. een collega van u, maar de twee andere medepassagiers, een chauffeur en een leraar/vertegenwoordiger hadden niets te maken met de bouwprojecten waaraan u werkte (CGVS, p.26). Meermaals gevraagd of er redenen bestonden om aan te nemen dat u effectief gezocht werd door de taliban, antwoordde u telkens ontwijkend op deze vraag. U stelde op een gegeven moment dat de taliban u niet moesten zoeken, maar gewoon naar uw regio konden komen (CGVS, p.27). Indien de taliban zoals u beweerde moeiteloos naar uw regio konden komen en bovendien over hun eigen spionnen ter plaatse beschikten, is het in dit opzicht opnieuw bevreemdend dat de taliban u gedurende al die maanden tijdens de bouw van de bibliotheek nooit eerder benaderd of bedreigd hebben, evenmin in de dagen volgend op de ontvoering van uw medepassagiers (CGVS, p.20, p.24, p.26).

Ook is uw kennis aangaande de taliban en hun activiteiten in uw regio niet in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees. Zo verklaarde u dat de taliban niet aanwezig waren in uw dorp of regio. In heel Jaghuri zouden er geen taliban zijn. Namen van lokale talibancommandanten moest u evenzeer schuldig blijven. De taliban kwamen volgens u nooit naar uw streek. Behalve op de wegen deden er zich dan ook nooit incidenten voor met de taliban in uw regio. Behalve een voorbeeld van een incident dat zich heeft voorgedaan in het jaar 2016, na uw vertrek uit Afghanistan zodus, kon u amper twee voorbeelden geven van incidenten die zich recent hadden voorgedaan voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.21, p.29). Gelet op het feit dat u aanhaalde dat alle incidenten met de taliban zich op de wegen voordeden, was het dan ook frappant dat u hier niet meer voorbeelden van wist te geven. Verder verklaarde u evenmin problemen te hebben gekend in uw regio omwille van uw etniciteit en/of religie.

U haalde bovendien aan dat het incident met de taliban waaraan u ternauwernood zou ontsnapt zijn evenmin gelinkt was aan het feit dat u en uw medepassagiers Hazara waren (CGVS, p.21, p.27). Hoewel u vertelde vijf jaar geleden één keer te zijn tegengehouden door de taliban toen u op weg was

naar Ghazni stad, was dit oponthoud zonder verdere problemen verlopen en haalde u aan nooit andere persoonlijke problemen te hebben gehad met de taliban (CGVS, p.20, p.28-p.29).

Verder werd u algemene geloofwaardigheid sterk ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen bij enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds het Commissariaat-generaal (CGVS). Ten eerste bleken de asielmotieven die u aanhaalde bij de DVZ alleszins te verschillen van de motieven die u later aanhaalde ten tijde van het gehoor voor het CGVS. Zo had u bij de DVZ verklaard tijdens de bouwprojecten van de school en de bibliotheek onder andere te hebben samengewerkt met een zekere H.Z., niet enkel een lokale volksvertegenwoordiger maar tevens een oud-lid van de taliban. Bij de DVZ had u evenzeer verklaard dat het H.Z. was geweest die de taliban had ingelicht over de bouwprojecten waaraan u meewerkte en die u had verdacht van samenwerking met de overheid (Vragenlijst DVZ dd. 27/01/2016). Hoewel u bij de DVZ liet uitschijnen dat H.Z. aan de basis lag van uw problemen met de taliban, liet u tijdens het gehoor voor het CGVS vreemd genoeg op geen enkel moment meer de naam van H.Z. vallen. Meermaals gevraagd op welke manier de taliban te weten waren gekomen dat u deze bouwprojecten waren toebedeeld, bleef u telkens op de vlakte en zei u dat Pashtouns die mogelijk taliban waren langs de bibliotheek passeerden als ze naar de bazaar gingen in uw regio en zodoende waarschijnlijk lucht hadden gekregen van het feit dat u had meegewerkt aan dit project. Later tijdens het gehoor voor het CGVS beweerde u dat de taliban zo over hun eigen spionnen beschikten, evenmin zonder H.Z. te vermelden (CGVS, p.25, p.27). Toen u tenslotte op het einde van het gehoor gevraagd werd naar H.Z. haalde u aan dat hij tijdens hun regime lid was geweest van de taliban, maar nu werkte als lokale vertegenwoordiger in het districtscentrum van Jaghuri zonder hem enigszins in verband te brengen met uw asielmotieven. Toen u gewezen werd op uw eerdere verklaringen bij de DVZ, ontkende u met H.Z. te hebben samengewerkt, maar beweerde u dat H.Z. dit bouwproject had willen laten toebedelen aan zijn eigen zoon, maar hier niet in geslaagd was; iets was u evenmin zo had verklaard bij de DVZ. U voegde hieraan toe nooit andere problemen te hebben gehad met H.Z.. Toen u er vervolgens op werd gewezen dat u bij de DVZ had verklaard dat H.Z. in feite degene was geweest die u verlinkt had bij de taliban, zei u dan weer dat H.Z. na het incident ervan beschuldigd werd verantwoordelijk te zijn geweest voor de ontvoering en moord op uw medepassagiers omwille van zijn verleden bij de taliban, maar na de begrafenis in de bazaar verkondigd had hier niets mee te maken te hebben (CGVS, p.28). Indien u er weet van had dat H.Z. al dan niet valselijk was beschuldigd van de ontvoering en moord op uw medepassagiers, wat u ook toegaf op het einde van uw gehoor bij het CGVS toen u hiermee geconfronteerd werd, deed het verbazen dat u H.Z. op geen enkel moment aanhaalde toen u gevraagd werd naar de mogelijke daders van de ontvoering en moord op uw medepassagiers (CGVS, p.26). Dergelijke wijzigende verklaringen brengen uw algemene geloofwaardigheid dan ook in ernstige mate aan het wankelen. Bovendien verklaarde u bij aanvang van het gehoor voor het CGVS dat uw verklaringen na afloop van het interview bij de DVZ aan u werden voorgelezen in uw moedertaal waarna u deze ter goedkeuring ondertekend heeft. Verder verklaarde u evenzeer een kopie van uw verklaringen te hebben ontvangen (CGVS, p.2). In het licht van dergelijke beweringen kan er dan ook aangenomen worden dat u wel degelijk op de hoogte was van de antwoorden die u aanvankelijk heeft gegeven bij de DVZ waardoor uw verklaringen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins als verschoningsgrond aanvaard kunnen worden. Voorts legde u evenzeer tegenstrijdige verklaringen af aangaande uw scholingsgraad. Bij de DVZ had u namelijk beweerd analfabeet te zijn (Verklaring DVZ, dd. 27/01/2016, paragraaf 11) terwijl u bij het CGVS plots tot de vijfde graad naar school beweerde te zijn geweest (CGVS, p.13). Toen u gewezen werd op wat u eerder had verklaard bij de DVZ bevestigde u deze eerdere bewering door te stellen dat vijf jaar onderwijs in Afghanistan niets betekende wat echter niet als verschoningsgrond kan beschouwd worden. Zo dient er opgemerkt te worden dat er alsnog een verschil bestaat tussen volstrekt ongeschoold zijn en vijf jaar onderwijs te hebben genoten.

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, gebrekkige, vage en tegenstrijdige verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen. Wat betreft de door u neergelegde taskara's van uzelf, uw vader, uw moeder, uw vrouw en uw twee kinderen dient er gewezen te worden op het feit dat deze louter een aanwijzing kunnen zijn voor jullie identiteit en herkomst, hetgeen hier echter niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde huwelijksakte van u en uw vrouw. Wat betreft de door u neergelegde arbeidsovereenkomst aangaande de opbouw van de bibliotheek, dient er bovendien op gewezen te worden dat aan zulke documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend, indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie -

gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Deze opmerking geldt ook voor de door u neergelegde foto's. Wat betreft de foto's van uw drie overleden medepassagiers dient erop gewezen worden dat louter deze foto's niet weten aan te tonen dat de afgebeelde personen effectief uw drie medepassagiers waren, noch dat zij overleden zijn in de door u geschetste omstandigheden, noch dat hun overlijden enigszins verband houdt met uw asielmotieven. Aan privé-foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Daarnaast legde u foto's neer aangaande twee andere incidenten, met name een protest in Kabul en een ontvoering die plaatsvond tussen Zabul en Ghazni (CGVS, p.28); twee incidenten die evenmin verband houden met de persoonlijke redenen waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan baseert.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille

van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat ofschoon u bij de DVZ had verklaard analfabeet te zijn (Verklaring DVZ, dd. 27/01/2016, paragraaf 11), u wel degelijk tot de vijfde graad naar school bent geweest. Naast het Dari verklaarde u eveneens Hazaragi, Urdu en een mondje Farsi te praten. U kan zelfs een beetje lezen en schrijven in het Dari (CGVS, p.14). Uw activiteiten en vlotte pen op facebook doen bovendien vermoeden dat u hoger geschoold bent dan u doet uitschijnen (zie blauwe map). In de jaren voor uw vertrek zou u samen met uw vader en nadien alleen op zelfstandige basis als bouwvakker gewerkt hebben in uw regio (CGVS, p.13-p.14, p.22). U beschikt dus over een ruime werkervaring die u bij een hervestiging in de stad Kabul van dienst kan zijn. Te meer omdat u verklaarde dat uw oom langs vaderskant, die woonachtig is in de hoofdstad Kabul, eveneens werkt als metselaar in de hoofdstad (CGVS, p.15) en zelfs uw achterneef M.A.M., die u recent voor uw vertrek aan twee bouwprojecten in uw regio heeft geholpen, als aannemer in de stad Kabul werkt (CGVS, p.22, p.24, p.27-p.28), wat uw kansen op het vinden van een job in de bouwsector dan ook vergroot.

Bijgevolg kan u eveneens over een netwerk beschikken in de hoofdstad Kabul, gelet op het feit dat zowel uw oom langs vaderskant, zijn gezin als uw achterneef in Kabul verblijven. Uit uw verklaringen

blijkt bovendien dat u een goede band had met zowel uw oom langs vaderskant als uw achterneef aangezien zij u en uw familie in het verleden meermaals kwamen bezoeken in Ghazni (CGVS, p.15, p.27-p.28) en u met A.M. het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan effectief heeft samengewerkt (CGVS, p.19, p.23). Gevraagd of u in de mogelijkheid bent om zich te vestigen in de hoofdstad Kabul, antwoordde u dat dit niet mogelijk was omdat u geen eigendommen heeft in Kabul; evenmin zou het financieel haalbaar zijn. Uw familie in Kabul zou u ook niet kunnen opvangen omdat zij in een huurwoning verblijven. Voorts verwees u naar de discriminatie waarmee Hazara in het algemeen geconfronteerd worden in Afghanistan (CGVS, p.29). Voornamelijk gelet op uw jarenlange werkervaring als bouwvakker, uw familiaal en professioneel netwerk in de hoofdstad Kabul moet er desalniettemin op basis van uw verklaringen besloten worden dat de hoofdstad Kabul in uw geval als een volwaardig vestigingsinitiatief kan beschouwd worden. Voorts toont het louter verwijzen naar uw etniciteit en/of religie niet aan waarom u een persoonsgebonden vrees voor vervolging zou hebben bij vestiging in de stad Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van artikelen 48/3 en 48/4 *juncto* artikelen 62 en van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de algemene zorgvuldigheidsplicht” en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 4 september 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus “Afghanistan. Security Situation in Kabul city” van 24 april 2018, het “EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update” van mei 2018 (p. 1-36) en de “EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance nota and common analysis” van mei 2018 (p. 1, 71-77, 83-84 en 98-109) (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, laat hij na aan te duiden welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn deelname aan bouwprojecten (bibliotheek en meisjesschool). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het in de door verzoeker zelf geschetste omstandigheden geenszins aannemelijk is dat A.R. ondanks het feit dat zij op de hoogte waren van het feit dat de taliban hen viseerden, toch de reis naar Ghazni wilde maken, en dit enkel voor het halen van bouw materiaal; (ii) verzoekers kennis over het incident waarbij zijn medepassagiers werden ontvoerd, dermate vaag en gebrekkig is dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit incident; (iii) verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aan te tonen waarom hij plots door de taliban zou worden gevisieerd, terwijl hij reeds langer werkzaam was als bouwvakker; (iv) verzoekers kennis aangaande de taliban en hun activiteiten in zijn regio van herkomst niet in overeenstemming te brengen is met de door hem aangehaalde vrees voor vervolging; (v) verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Betreffende zijn werkzaamheden als bouwvakker bij de bouw van een bibliotheek en de toekomstige bouw van een meisjesschool, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij omwille van deze werkzaamheden werd beschouwd als iemand die de overheid steunt, *“Ook al had verzoeker nog geen probleem gekend”*. Immers, verzoeker stelt verder enkel dat *“de loutere steun aan de Afghaanse overheid of de internationale gemeenschap een bijzonder verhoogd risico op vervolging met zich meebrengt”* en citeert hierna uit enkele rapporten. Vervolgens stelt hij als volgt in zijn verzoekschrift: *“Het feit dat verzoeker nog geen vervolging heeft gekend betekent niet dat hij geen vervolging riskeert in de toekomst [...]”* (eigen onderlijning), waarmee hij zelf aangeeft dat hij tot op heden nog geen vervolging heeft gekend omwille van zijn werkzaamheden als bouwvakker en dat de motivering van de commissaris-generaal dus terecht is. Het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon volstaat verder bovendien niet om in zijn hoofde een, weze het een toekomstige, vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift verder geen enkel element bij waaruit zou kunnen blijken dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zou kennen (zie ook *infra*).

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er uiteraard geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn etnische origine als Hazara en citeert hij uit verschillende rapporten teneinde aan te tonen dat Hazara's een specifiek en verhoogd risico lopen om in Afghanistan het slachtoffer te

worden van het toenemende geweld. Hierbij dient nogmaals opgemerkt te worden dat verzoeker slechts verwijst naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker geen melding maakte van problemen die verband houden met zijn etnische origine: *“Verder verklaarde u evenmin problemen te hebben gekend in uw regio omwille van uw etniciteit en/of religie. U haalde bovendien aan dat het incident met de taliban waaraan u ternauwernood zou ontsnapt zijn evenmin gelinkt was aan het feit dat u en uw medepassagiers Hazara waren (CGVS, p.21, p.27). Hoewel u vertelde vijf jaar geleden één keer te zijn tegengehouden door de taliban toen u op weg was naar Ghazni stad, was dit oponthoud zonder verdere problemen verlopen en haalde u aan nooit andere persoonlijke problemen te hebben gehad met de taliban (CGVS, p.20, p.28-p.29).”* Vermits verzoeker dienaangaande geen enkel inhoudelijk verweer voert in zijn verzoekschrift en hij enkel verwijst naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (zie *supra*), blijft deze motivering uit de bestreden beslissing dan ook overeind. Ten overvloede dient vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift met betrekking tot het geweld tegen Hazara's stelt als volgt: *“Dit betreft een van de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de familie Az. voor erkenning als vluchteling in aanmerking komen.”*, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van deze ingeroepen vrees voor vervolging omwille van zijn etniciteit, aangezien verzoeker nooit eerder melding maakte van de familie Az.. Hoewel kan worden aangenomen dat dit mogelijkwijze een materiële vergissing betreft vanwege verzoekers advocaat, komen dergelijke slordigheden, mede gelet op de in de bestreden beslissing reeds opgeworpen tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet ten goede.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het

noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – update”* van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – update”* van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 8)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *“high profile”* doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviserd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – update”* van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. In de loop van 2016 heeft IS in de stad Kabul een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid werd geviserd. Deze aanslagen op zich kunnen niet worden beschouwd als willekeurig geweld tegen burgers zonder aanwijsbaar doelwit..

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie, opgenomen in het verzoekschrift (p. 9-10), ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden

zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat ofschoon u bij de DVZ had verklaard analfabeet te zijn (Verklaring DVZ, dd. 27/01/2016, paragraaf 11), u wel degelijk tot de vijfde graad naar school bent geweest. Naast het Dari verklaarde u eveneens Hazaragi, Urdu en een mondje Farsi te praten. U kan zelfs een beetje lezen en schrijven in het Dari (CGVS, p.14). Uw activiteiten en vlotte pen op facebook doen bovendien vermoeden dat u hoger geschoold bent dan u doet uitschijnen (zie blauwe map). In de jaren voor uw vertrek zou u samen met uw vader en nadien alleen op zelfstandige basis als bouwvakker gewerkt hebben in uw regio (CGVS, p.13-p.14, p.22). U beschikt dus over een ruime werkervaring die u bij een hervestiging in de stad Kabul van dienst kan zijn. Te meer omdat u verklaarde dat uw oom langs vaderskant, die woonachtig is in de hoofdstad Kabul, eveneens werkt als metselaar in de hoofdstad (CGVS, p.15) en zelfs uw achterneef M.A.M., die u recent voor uw vertrek aan twee bouwprojecten in uw regio heeft geholpen, als aannemer in de stad Kabul werkt (CGVS, p.22, p.24, p.27-p.28), wat uw kansen op het vinden van een job in de bouwsector dan ook vergroot. Bijgevolg kan u eveneens over een netwerk beschikken in de hoofdstad Kabul, gelet op het feit dat zowel uw oom langs vaderskant, zijn gezin als uw achterneef in Kabul verblijven. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een goede band had met zowel uw oom langs vaderskant als uw achterneef aangezien zij u en uw familie in het verleden meermaals kwamen bezoeken in Ghazni (CGVS, p.15, p.27-p.28) en u met A.M. het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan effectief heeft samengewerkt (CGVS, p.19, p.23). Gevraagd of u in de mogelijkheid bent om zich te vestigen in de hoofdstad Kabul, antwoordde u dat dit niet mogelijk was omdat u geen eigendommen heeft in Kabul; evenmin zou het financieel haalbaar zijn. Uw familie in Kabul zou u ook niet kunnen opvangen omdat zij in een huurwoning verblijven. Voorts verwees u naar de discriminatie waarmee Hazara in het algemeen geconfronteerd worden in Afghanistan (CGVS, p.29). Voornamelijk gelet op uw jarenlange werkervaring als bouwvakker, uw familiaal en professioneel netwerk in de hoofdstad Kabul moet er desalniettemin op basis van uw verklaringen besloten worden dat de hoofdstad Kabul in uw geval als een volwaardig vestigingsinitiatief kan beschouwd worden. Voorts toont het louter verwijzen naar uw etniciteit en/of religie niet aan waarom u een persoonsgebonden vrees voor vervolging zou hebben bij vestiging in de stad Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Waar verzoeker verwijst naar de situatie van de Hazara's in Kabul (verzoekschrift, p. 10-14), dient er vooreerst op gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij als Hazara problemen zou kennen in zijn land van herkomst (zie *supra*). Opnieuw komt hij dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Daarenboven dient erop gewezen dat zijn oom langs vaderszijde en zijn achterneef beiden zonder problemen als Hazara's in Kabul verblijven. Het loutere feit dat de sjiitische minderheid in Kabul een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van aanslagen van de taliban en IS in Kabul, volstaat op zich niet om *in concreto* aan te tonen dat verzoeker problemen zou kennen omwille van zijn etnische origine en/of geloofsovertuiging, noch om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde te ondermijnen daar deze redelijkheid *in concreto* dient te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke omstandigheden.

Waar verzoeker opmerkt dat hij geen alleenstaande man is daar hij een gezin heeft, dient vooreerst herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften." (eigen onderlijning) Verzoeker voert verder geen enkel concreet element aan dat een hindernis zou kunnen uitmaken voor een vereniging met zijn gezin in Kabul. Het loutere feit dat verzoeker een gezin heeft, doet overigens geen afbreuk aan het feit dat hij in Kabul over een netwerk beschikt, dat hij heel wat nuttige werkervaring heeft en dat hij zich reeds in een vreemde gemeenschap in Europe vestigde, eveneens zonder de aanwezigheid van zijn gezin.

De vraag of verzoeker zich al dan niet wenst te en/of zal herenigen met zijn gezin, is in het kader van de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde dan ook niet relevant in die zin dat een dergelijke hereniging actueel niet meer is dan een loutere hypothese van zijnen 't wege. Ten overvloede dient erop gewezen dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift lijkt tegen te spreken waar hij enerzijds stelt dat zijn familie zich nog in de provincie Ghazni bevindt (p. 9), terwijl hij eerder alsook verderop in zijn verzoekschrift beweert dat zijn gezin bij zijn neef in Pakistan verblijft (p. 14).

Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert als volgt: *“Gelet op de precaire financiële situatie van verzoeker, vraagt hij om van de gehele kosteloosheid van de procedure te mogen genieten. Ter staving van zijn verzoek legt hij het bewijs van het feit dat hij over de juridische tweedelijnsbijstand geniet, neer. **(stuk 2)**”* en hij ook in zijn inventaris bij zijn verzoekschrift stelt dat hij de *“BJB-aanstelling”* aan zijn verzoekschrift toevoegt, dient vastgesteld dat verzoeker, buiten een afschrift van de bestreden beslissing, geen enkel stuk aan zijn verzoekschrift toevoegde. Verder ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch bij het verzoekschrift enig element dat verzoekers precaire financiële situatie zou kunnen aantonen en dat hem zou kunnen vrijstellen van de betaling van het rolrecht.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER